EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel 14.6.2004
KOM(2004) 363 lopullinen

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

viiniköynnöksen lisäysaineiston liikkumisesta ja virallisten etikettien ja mukana seuraavien saateasiakirjojen käyttämisestä direktiivin 68/193/ETY 10 artiklan 6 kohdan mukaisesti

PERUSTELUT

Viiniköynnöksen kasvullisen lisäysaineiston pitämisestä kaupan annetun direktiivin 68/193/ETY muuttamisesta ja direktiivin 74/649/ETY kumoamisesta 14 päivänä helmikuuta 2002 annetun neuvoston direktiivin 2002/11/EY 1 artiklan 14 kohdan mukaan komissio laatii viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2004 kertomuksen, johon sisältyy tarvittaessa ehdotuksia viiniköynnöksen kasvullisen lisäysaineiston liikkumisesta ja etenkin jäsenvaltioiden virallisten etikettien ja kuljetusasiakirjojen käytöstä.

Tämän kertomuksen tarkoituksena on arvioida tuloksia, joita on saatu viiniköynnöksen lisäysaineiston liikkumista ja virallisten etikettien ja kuljetusasiakirjojen käyttöä lisäysaineiston kaupassa koskeneesta tutkimuksesta, ja tehdä ehdotuksia tätä viininviljelyn ja viinintuotannon keskeistä vaihetta koskevan lainsäädännön parantamiseksi.

Jotta komissio voisi esittää neuvostolle kattavan ja ajantasaisen kertomuksen, jäsenvaltioihin jaettiin tarkoitusta varten laadittu kyselylomake. Kyselylomakkeen tekstiä ja saatuja vastauksia tutkittiin yhteistyössä jäsenvaltioiden asiantuntijoiden kanssa.

Kertomuksessa selvitetään edellä tarkoitettujen vaatimusten noudattamista. Liitteessä annetaan täydentäviä lisätietoja.

KOMISSION KERTOMUS NEUVOSTOLLE

viiniköynnöksen lisäysaineiston liikkumisesta ja virallisten etikettien ja mukana seuraavien saateasiakirjojen käyttämisestä direktiivin 68/193/ETY 10 artiklan 6 kohdan mukaisesti

Viiniköynnöksen kasvullisen lisäysaineiston pitämisestä kaupan 9 päivänä huhtikuuta 1968 annetun neuvoston direktiivin 68/193/ETY uudessa, neuvoston direktiivillä 2002/11/EY lisätyssä 10 artiklan 6 kohdassa säädetään seuraavaa: ”Komissio laatii viimeistään 23 päivänä helmikuuta 2004 kertomuksen siihen mahdollisesti sisältyvine ehdotuksineen viiniköynnöksen kasvullisen lisäysaineiston liikkumisesta ja etenkin virallisten etikettien käyttämisestä sekä jäsenvaltioiden käyttöön ottamat kuljetusasiakirjat.”

Tämän kertomuksen tarkoituksena on arvioida tuloksia, joita on saatu jäsenvaltioissa suoritetusta, vuoden 2003 joulukuussa valmistuneesta viiniköynnöksen lisäysaineiston liikkumista ja virallisten etikettien ja kuljetusasiakirjojen käyttöä koskevasta tutkimuksesta.

1. JOHDANTO

Direktiivin 10 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltioiden on säädettävä, että lisäysaineistopakkaukset ja -niput on varustettava liitteen IV mukaisella virallisella etiketillä, joka on laadittu jollakin yhteisön virallisista kielistä ja kiinnitetty pakkauksen ulkopuolelle suljinjärjestelmän avulla. Alkuperäisen lisäysaineiston etiketti on valkoinen, ja siinä on violetti poikkiviiva, peruslisäysaineiston etiketti on valkoinen, varmennetun lisäysaineiston etiketti on sininen ja vakiolisäysaineiston etiketti on tummankeltainen.

Direktiivin 10 artiklan 2 kohdan mukaan jäsenvaltiot voivat kuitenkin sallia, että niiden alueelle sijoittunut tuottaja pitää kaupan liitteen IV mukaisella yhdellä etiketillä varustettuja useita pakkauksia tai vartteita tai juurrutettuja taimia, joilla on samat ominaispiirteet. Tällöin pakkausten tai nippujen on oltava yhdistettyjä toisiinsa siten, että jos liitos rikkoutuu niitä irrotettaessa, sitä ei voida enää kiinnittää uudestaan. Etiketti kiinnittyy kyseisellä liitoksella. Uutta sulkemista ei saa tehdä.

Jäsenvaltioille lähetettiin kyselylomake, jotta komissio voi toimittaa neuvostolle perusteellisen ja ajantasaisen kertomuksen. Kyselylomakkeen vastaukset tutkittiin yhdessä jäsenvaltioiden asiantuntijoiden kanssa.

2. YLEISET TIEDOT

Neuvoston päätöksen 75/287/ETY nojalla neljän jäsenvaltion ei tarvitse soveltaa neuvoston direktiiviä 68/193/ETY siitä syystä, että viiniköynnöksen lisäysaineiston markkinoita ei ole tai niiden taloudellinen merkitys on hyvin vähäinen. Muista 11 jäsenvaltiosta viiniköynnöksen lisäysaineiston markkinat ovat merkittävät kahdeksassa valtiossa ja taloudelliselta merkitykseltään hyvin vähäiset kolmessa jäsenvaltiossa.

Näistä 11 jäsenvaltiosta viisi on saattanut voimaan tarpeelliset kansalliset toimenpiteet neuvoston direktiivin 2002/11/EY, jolla muutetaan direktiiviä 68/193/ETY, panemiseksi täytäntöön. Muissa jäsenvaltioissa toimenpiteiden täytäntöönpano on vielä kesken.

Tässä kertomuksessa keskitytään toimintaan niissä kahdeksassa jäsenvaltiossa, joissa viininviljely on taloudellisesti merkittävää. Jäsenvaltiot ovat perustaneet tai nimenneet virallisten toimenpiteiden toteuttamisesta vastaavan viranomaisen (jäljempänä 'toimivaltainen viranomainen') 2 artiklan 1 kohdan H alakohdan mukaisesti. Tähän direktiiviin liittyvät säännökset on saatettu osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Toimivaltaisten viranomaisten organisaatio

Kunkin jäsenvaltion toimivaltaisen viranomaisen palveluksessa direktiivin 68/193/EY ja sen täytäntöönpanotoimenpiteiden mukaisesti olevan henkilöstön määrän (tarkastajat ja hallintohenkilöstö kokoaikaisina työpaikkoina ilmoitettuna) katsotaan olevan riittävä suhteessa viiniköynnöksen lisäysaineiston arvoon kyseisessä jäsenvaltiossa. Tarkastajilla on oltava alempi tai ylempi korkeakoulututkinto maatalous- tai puutarhaviljelyalalla taikka muulla biologiaan liittyvällä alalla sekä asianmukainen työkokemus. Mahdollisesti käytettävältä avustavalta henkilöstöltä vaaditaan maatalousoppilaitoksen päästötodistus tai vastaava pätevyys. Pääosassa jäsenvaltioita henkilöstö on koulutettua ja saa säännöllisesti yleistä ja teknistä täydennyskoulutusta.

3. LAJIKKEIDEN EROTTAMINEN (5 B JA 5 C ARTIKLA)

Uuden lajikkeen hyväksymistä koskevien artiklojen mukaisesti tutkitaan lajikkeen erotettavuuteen, pysyvyyteen ja yhtenäisyyteen liittyviä ehtoja. Tässä sovelletaan viinilajikkeiden ominaisuuksien ja tutkimuksen vähimmäisedellytysten vahvistamisesta 14 päivänä huhtikuuta 1972 annettua komission direktiiviä 72/169/ETY. Lisäksi sovelletaan tarvittaessa yhteisön kasvilajikeviraston (Community Plant Variety Office CPVO) ja kasvinjalostajien oikeusjärjestön (Union de Protection des Obtentions Végétales, UPOV) pöytäkirjoja sekä kansainvälisen viinijärjestön (Office International de la Vigne et du Vin, OIVV) kuvauksia.

Muissa jäsenvaltioissa virallisesti hyväksyttyjen lajikkeiden lisäysaineisto hyväksytään varmennuksen ja valvonnan osalta kaikissa jäsenvaltioissa.

Kloonien merkitsemiseksi luetteloon selvitetään niiden ampelograafinen tunnistettavuus vastaavan lajikkeen suhteen.

Jäsenvaltioissa noudatetaan seuraavia menettelyjä kloonien merkitsemisessä luetteloihin:

– Jalostaja valitsee ehdokaskloonit geneettisten ja kasvinterveyteen liittyvien hyvien ominaisuuksien perusteella.

– Jos tulokset ovat hyvät, jalostaja toimittaa kansalliselle viranomaiselle hakemuksen kloonin merkitsemiseksi kansalliseen luetteloon.

– Kloonit testataan tunnistettavuuden (tyypilliset ominaisuudet), pysyvyyden ja yhtenäisyyden osalta kyseisen lajikkeen virallisen kuvauksen perusteella. Toimitettujen kasvien laadun olisi vastattava vähintään varmennetulle aineistolle neuvoston direktiivissä 68/196/ETY ja sen täytäntöönpanoasiakirjoissa vahvistettuja vaatimuksia.

– Kun viranomainen on hyväksynyt kloonin, se merkitään kansalliseen viinilajikeluetteloon tai klooniluetteloon.

Kansallinen luettelo ja klooniluettelo ovat yleisön saatavilla. Niitä päivitetään virallisesti.

4. VARMENNUKSEEN TAI HYVÄKSYNTÄÄN, TUTKIMUKSIIN JNE. LIITTYVÄT MENETTELYT (3–13 ARTIKLA)

Kunkin jäsenvaltion toimivaltainen viranomainen tekee vuosittaisen työsuunnitelman, jota tarkistetaan ajoittain. Toimivaltaisen viranomaisen toimintaa arvioidaan yleensä joko sisäisesti tai ulkoisesti. Useimmissa jäsenvaltioissa tarkastajat käyttävät tarkastustyössään ohjekirjaa.

Varmennukseen tai markkinointilupiin liittyvät menettelyt ovat käytännössä seuraavat:

– Lisäysaineiston markkinointilupaa koskevat hakemukset arvioidaan ja tiedot kirjataan.

– Kenttätarkastukset koskevat yleensä kasvien lisäysaineiston eri luokkien istutuksia kokonaisuutena. Tarkoituksena on tarkastaa ehdot, jotka kyseisen lisäysaineiston luokan on täytettävä tunnistettavuuden ja kasvinterveyden osalta.

– Eri luokkiin kuuluvat lisäysaineistot tarkastetaan sen toteamiseksi, täyttyvätkö aineiston tunnistettavuutta ja laatua ja kasvinterveyttä koskevat ehdot edellä mainitun direktiivin mukaisesti.

– Hallinnollisia tarkastuksia suoritetaan sen varmistamiseksi, täyttyvätkö sopimuksella vahvistetut vaatimukset, jotka liittyvät varmentamiseen, tietojen kirjaamiseen, etiketöintijärjestelmään, muiden tarvittavien asiakirjojen toimittamiseen, sulkemiseen ja ilmoitettujen määrien tarkastamiseen.

Kaikkien ehtojen täyttyminen mahdollistaa virallisten etikettien toimittamisen tai etikettimerkintöjen hyväksymisen virallisessa valvonnassa.

Tarkastusten aikana otetaan tarvittaessa näytteitä pääasiassa kasvien terveyden tarkastamiseksi (tavoitteena on tunnistaa laadulle haitalliset organismit). Tarvetta tarkastaa lisäysaineiston tunnistettavuuden kaltaisia laatuseikkoja esiintyy harvemmin. Useimmat toimivaltaiset viranomaiset käyttävät näytteenottoa koskevaa ohjekirjaa.

5. MERKITSEMINEN

Viiniköynnöksen lisäysaineistoa voidaan markkinoida neljässä luokassa, jotka ovat alkuperäinen lisäysaineisto, peruslisäysaineisto, varmennettu lisäysaineisto ja vakiolisäysaineisto.

Vakiolisäysaineiston osalta suurin osa jäsenvaltioiden käyttämistä etiketeistä painetaan virallisen valvonnan alaisuudessa – yhdessä jäsenvaltiossa virallisesti. Varmennetun lisäysaineiston, peruslisäysaineiston ja alkuperäisen lisäysaineiston etiketit painetaan virallisen valvonnan alaisuudessa neljässä jäsenvaltiossa ja virallisesti muissa neljässä.

Haitallisten, karanteenia edellyttävien organismien kulkeutumisen estämiseksi jäsenvaltioihin on päätetty suojatoimenpiteistä, joita koskevan lainsäädännön (neuvoston direktiivi 2000/29/EY) mukaan varmennusetikettiin voidaan merkitä kasvipassin tiedot. Poikkeuksena on yksi jäsenvaltio, jossa tätä mahdollisuutta ei käytetä.

Useimmat jäsenvaltiot sallivat 10 artiklan 2 kohdan mukaisesti pitää kaupan useita vartteiden tai juurrutettujen taimien pakkauksia tai nippuja, jotka on varustettu yhdellä etiketillä.

Merkitseminen tehdään virallisessa valvonnassa neljässä jäsenvaltiossa ja virallisesti muissa neljässä.

Normaali menettely jäljitettävyyden tarkastamisessa on aloittaa kaupan olevien lisäysaineistonippujen merkinnöistä ja edetä taaksepäin (esim. aineiston valvontaan tai verotukseen liittyvien) asiakirjojen avulla kaikkien vaatimusten täyttymisen arvioimiseksi.

Yleensä lisäysaineiston mukana ei ole asiakirjoja, mutta poikkeuksena on yksi jäsenvaltio, ja joskus mukana on vero- tai kuljetusasiakirja.

6. PÄÄTELMÄT JA EHDOTUKSET

Viiniköynnöksen kasvullisen lisäysaineiston pitämisestä kaupan annetulla neuvoston direktiivillä 2002/11/EY, jolla muutettiin neuvoston direktiiviä 68/193/ETY, otettiin käyttöön alan aikaisempaan lainsäädäntöön verrattuna uusi lähestymistapa. Nykyisessä järjestelmässä

– lisäysaineiston sisämarkkinat on nyt täysin yhdenmukaistettu, mikä on yhtenäisen viininviljelyjärjestelmän lähtökohta

– uutta tieteellistä tietoa voidaan hyödyntää viiniköynnöksen lisäysaineiston tuotannossa

– tietojen antamista kuluttajille voidaan parantaa, ja lisäysaineiston liikkumista voidaan seurata uuden etikettiformaatin ja saateasiakirjojen avulla.

Jäsenvaltioissa on ollut ongelmia direktiivin saattamisessa osaksi kansallista lainsäädäntöä esimerkiksi uusien ehtojen täytäntöönpanon osalta. Erityinen ongelma

on ollut täytäntöönpanoviive (joka joulukuun tietojen mukaan oli keskimäärin kahdeksan kuukautta). Tästä syystä kattava ja pitävä arvio viiniköynnöksen lisäysaineiston liikkumisesta ja varsinkin virallisten etikettien ja jäsenvaltioiden käyttöön ottamien saateasiakirjojen käytöstä voidaan tehdä keskipitkällä aikavälillä (5 vuotta). Tämä kertomus, joka on laadittu tiiviissä yhteistyössä jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten kanssa, on pikemminkin alustava arviointi.

Kertomus on laadittu edellä mainitussa direktiivissä vahvistettujen aikaisempien ehtojen soveltamisesta saatujen kokemusten perusteella. Näitä kokemuksia on verrattu uusista vaatimuksista lyhyen ajan kuluessa saatuihin kokemuksiin.

Vaikka toistaiseksi on havaittu tai ilmoitettu toimivaltaisille viranomaisille vain muutamia ongelmia, on selvää että näiden vähäistenkin ongelmatapausten vuoksi olisi syytä parantaa eräitä teknisiä seikkoja, jotka liittyvät lisäysaineistolle asetettuihin vaatimuksiin liikkumisen sekä etikettien ja saateasiakirjojen käytön osalta (esim. lisäysaineiston merkitsemiseen, tunnistamiseen, terveyteen ja ulkoiseen laatuun liittyvien ongelmakohtien tunnistaminen ja seuranta).

Testit ja kokeet ovat yksi keino arvioida, onko parannusta tapahtunut. Direktiivin (16 artiklan) mukaan komissio vastaa edelleen siitä, että testien ja kokeiden koordinoimiseksi, toteuttamiseksi, tarkastamiseksi ja rahoittamiseksi tarvittavat järjestelyt on tehty. Testien ja kokeiden tarkoituksena on yhdenmukaistaa lisäysaineiston tekniset tutkimusmenetelmät ja varmistaa, että lisäysaineisto on direktiivin vaatimusten ja edellytysten mukainen. Tämä on keskeinen näkökohta jäsenvaltioiden keskinäisen luottamuksen kohentamisessa, kun ajatellaan sellaisten maiden liittymistä unioniin, joissa viininviljely on erittäin merkittävä ala.

Tärkeimmät päätelmät ovat seuraavat:

– Jäsenvaltioiden tulisi jatkaa valvontajärjestelmän parantamiseksi tähtääviä ponnistelujaan vaatimustenmukaisuuden todentamiseksi tarkastuksin sekä näytteitä ottamalla ja testaamalla.

– Jäsenvaltioiden tulisi auttaa tuottajia ymmärtämään paremmin uudet tehtävänsä ja parantamaan yhteisön maataloudelle tärkeän viiniköynnöksen lisäysaineiston laatua.

– Jäsenvaltioiden toimivaltaiset viranomaiset harkitsevat 10 artiklan 3 kohdassa vahvistettua mahdollisuutta säätää, että niiden alueella tuotetun lisäysaineiston mukana seuraa saateasiakirja, jonka tarkoituksena on lisätä markkinoiden avoimuutta loppukäyttäjän suojaamiseksi taloudelliselta kannalta, eli että kuluttaja saa odotusten mukaisia tuotteita (kuluttajan luottamus markkinoihin ja taloudellinen suoja), sekä tämän saavuttamiseksi tarvittavien menettelyjen avoimuutta.

Toimivaltaisten viranomaisten esille tuomien yleisten mielipiteiden ja saatujen kokemusten valossa ei tällä hetkellä katsota, että olisi tarpeen tehdä ehdotuksia viiniköynnöksen lisäysaineiston liikkumisesta tai virallisten etikettien ja jäsenvaltioiden käyttämien saateasiakirjojen käytöstä.

LIITE

1. LAATUUN JA KASVINTERVEYTEEN LIITTYVÄT VAATIMUKSET VAKIOLISÄYSAINEISTON JA VARMENNETUN LISÄYSAINEISTON OSALTA (3, 10 JA 11 ARTIKLA)

Perusrunkojen vakiolisäysaineiston kaupan pitäminen ei ole luvallista kolmessa jäsenvaltiossa, ja viinin vakiolisäysaineiston kaupan pitäminen ei ole sallittua yhdessä jäsenvaltiossa.

Jäsenvaltiot soveltavat direktiivin liitteissä vahvistettuja teknisiä vaatimuksia. Emokasviviljelmät, taimitarhat ja lisäysaineistot kuuluvat pakollisen valvonnan piiriin. Kaikenlainen lisäysaineisto kuuluu teknisen ja hallinnollisen valvonnan piiriin, johon sisältyy myös etikettien ja aineiston suljinjärjestelmien valvonta.

2. LAATUUN JA KASVINTERVEYTEEN LIITTYVÄT VAATIMUKSET VARMENNETUN LISÄYSAINEISTON OSALTA (3 JA 11 ARTIKLA)

Kansallisia varmennusjärjestelmiä on otettu käyttöön 1970-luvulta lähtien, ensin Ranskassa ja Italiassa ja sittemmin vähitellen muissa jäsenvaltioissa.

Jäsenvaltiot soveltavat direktiivin liitteissä vahvistettuja teknisiä vaatimuksia. Emokasviviljelmät, taimitarhat ja lisäysaineistot kuuluvat pakollisen valvonnan piiriin. Kaikentyyppinen (alkuperäinen, perus-, varmennettu) lisäysaineisto kuuluu teknisen ja hallinnollisen valvonnan piiriin, johon sisältyy myös etikettien ja aineiston suljinjärjestelmien valvonta.

Jäsenvaltiot soveltavat kansallisia varmennusjärjestelmiä yhdessä Euroopan maiden kasvinsuojelujärjestön EPPO:n järjestelmän ja OIVV:n ominaisuusluetteloiden kanssa. Joissakin tapauksissa viitataan virallisesti edellä mainittuun järjestelmään. Varmennuksessa noudatetaan EPPO:n luetteloa haitallisista organismeista ja sovelletaan EPPO:n indeksointi- ja tunnistusmenetelmiä.

Harvemmin jalostaja itse saattaa suorittaa kloonien esimonistuksen. Useimmissa jäsenvaltioissa perusaineistoa (perusrunkopistokkaita ja varrennusversoja) tuottavia emokasviviljelmiä ja taimitarhoja, joissa tuotetaan juurtuneita taimia tai vartteita, valvovat toimivaltaiset keskusviranomaiset, kun taas varmennetun ja vakiolisäysaineiston emokasviviljelmiä ja taimitarhoja valvovat paikallisviranomaiset. Yleensä peruslisäysaineistoon kuuluvat juurtuneet taimet ja vartteet myydään taimitarhoille sellaisten emokasviviljelmien istuttamista varten, joista saadaan varmennettua lisäysaineistoa (perusrunkopistokkaita ja varrennusversoja) (kloonialkuperä).

3. JÄLJITETTÄVYYS

Tarpeellisen jäljitettävyyden varmistamiseksi (taaksepäin ja eteenpäin) viiniköynnöksen lisäysaineiston tuottajien on tehtävä lupahakemus kyseisen aineiston kaupan pitämistä varten. Toimivaltaiset viranomaiset voivat kirjata seuraavat tiedot:

– tuottajan nimi ja osoite

– aineiston lajike, tyyppi ja luokka sekä tuotantopaikat

– tiloja, viljeltyjä lajikkeita tai eriä ja lisäysaineiston alkuperää koskevat vuosittaiset tiedot

– hallinnolliset velvoitteet (viljelyrekisteri, osto- ja myyntirekisteri)

– aineiston asianmukainen tunnistaminen taimitarhassa.

Tuottajien on sallittava tarkastukset ja näytteenotto ja tehtävä yleensä yhteistyötä vastaavan toimivaltaisen viranomaisen kanssa. Tämän jälkeen muodostetaan tunnistenumero. Toimivaltaiset viranomaiset suorittavat tarkastuksia sen varmistamiseksi, että tuottaja ja aineisto vastaavat direktiivin vaatimuksia.

Luvan voimassaolo määräytyy määrän, kauden ja/tai vuoden mukaan.

Tarkastajat työskentelevät tiiviissä yhteistyössä yritysten kanssa, jotta vältettäisiin tason heikkeneminen niin paljon, että lupa on keskeytettävä tai evättävä. Keskeyttämistä voidaan harkita, jos direktiivin vaatimusten noudattamatta jättäminen on ollut vakavaa mutta väliaikaista. Huomautuksen voi antaa tarkastaja, joka tutkii onko tasossa ja menettelyissä tapahtunut parantumista. Lisäysaineiston luokituksen alentamista tai luvan epäämistä harkitaan vain ääritapauksissa kuten silloin kun direktiivin vaatimuksia on jätetty tahallisesti noudattamatta ja tilanteen paraneminen on hyvin epätodennäköistä.

Lupaa koskevat asiakirjat ovat viranomaisten mutta eivät yleensä yleisön saatavilla. Rekisteröityjen tuottajien luettelo (tunnistenumero, nimi, sijainti) on kuitenkin useimmissa jäsenvaltioissa saatavilla suoraan tai pyynnöstä.

4. TESTAUS

Useimmissa jäsenvaltioissa, joissa viiniköynnöksen lisäysaineiston tuotanto on merkittävä toimiala, markkinoilta otetaan näytteitä testausta tai kokeilua varten vain silloin, kun epäillään, että laatuvaatimukset eivät täyty. Kahdessa jäsenvaltiossa testejä tehdään rutiininomaisesti.

Näytteet tutkii toimivaltainen viranomainen, joka on joko direktiivissä säädetyistä laatuvaatimuksista vastaava nimetty viranomainen tai sopimusten mukaisesti yhteistyötä tekevä elin. Testeistä ja kokeista vastaavat tahot noudattavat yleensä laatujärjestelmää.

Näytteenoton tulokset paljastivat vain muutamia tapauksia, joissa esiintyi laatuongelmia. Kasvinterveyden osalta useimmat tapaukset liittyivät viruksiin, sieniin, mycoplasmoihin ja bakteereihin (*Agrobacterium*).

5. VIINIKÖYNNÖKSEN LISÄYSAINEISTOA KOSKEVAT KORJAAVAT TOIMENPITEET

Tarkastusten, testien ja kokeiden seuranta:

Korjaava toimenpide riippuu ongelman vakavuudesta ja sen monimutkaisuudesta. Selvissä tapauksissa paikalla oleva tarkastaja voi antaa ohjeita välittömästi. Seurantaa vaativissa monimutkaisemmissa tapauksissa (esim. uudet kasvintuhoojat, rikkomistapaukset) asia saatetaan ylitarkastajien käsiteltäväksi. Nämä voivat tarvittaessa pyytää neuvoa yksiköstään (päätarkastajat, ministeriö, poliittinen taso).

Asiakasvalitusten seuranta:

Toimivaltainen viranomainen vaatii tuottajalta suoraan korjaavia toimenpiteitä (käsittelyä, aineiston poistamista, korjuun parantamista jne.), jos tuottajan sijaintipaikka on sama jäsenvaltio. Jos tuottaja sijaitsee toisessa jäsenvaltiossa, toimivaltainen viranomainen antaa tiedon asianomaisen jäsenvaltion toimivaltaiselle viranomaiselle.

Saatuaan lisäysaineiston laatua koskevan valituksen toimivaltainen viranomainen tarkastaa, koskeeko valitus todella lisäysaineistoa sellaisena kuin se on toimitettu. Jos on todisteita siitä, että on toimitettu aineistoa, joka on väärin tunnistettu tai merkitty tai jonka terveys taikka laatu ei ole asianmukainen, tuottajalle ja asiakkaalle annetaan tästä tieto. Tuottajan on tämän jälkeen toteutettava toimenpiteitä ongelman ratkaisemiseksi, ja hänelle annetaan neuvoja ongelman uusiutumisen estämiseksi.

On korostettava, että toimivaltaiset viranomaiset ovat saaneet asiakkailta hyvin vähän valituksia, jotka ovat johtaneet korjaaviin toimiin. Useimmiten tapaukset liittyvät etikettien tai asiakirjojen puuttumiseen tai tietojen puutteelliseen täyttämiseen. Muutamat tapaukset liittyvät laatuongelmiin, kuten kasvinterveyteen, tai valituksiin, jotka koskevat etikettejä (puuttumista, puutteellisia tietoja), perusrunkojen heikkoa kasvua ja versojen tai nuorten kasvien laatupuutteita, kuten varttamiskohdan heikkoutta, poikkipintoja ja kuivunutta aineistoa. Valitukset koskevat useimmiten varmennettua lisäysaineistoa ja vakio- ja peruslisäysaineistoa.

Useimmin ehdotettuja toimenpiteitä ovat tuholaistorjunta, aineiston vetäminen pois markkinoilta, tuhoaminen sekä sisäisen laatujärjestelmän parantaminen. Toimivaltainen viranomainen tarkastaa korjaavien toimien toteuttamisen seuraavien tarkastusten yhteydessä.